BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

# BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 158 • Ocak / Çile 2011 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

# MİLLİ MESELE VE BİZ

T Ü R K L E R K Ü R T L E R A R A P L A R Ç E R
K E Z L E R F A R S L A R A Z E R İ L E R G A G A
V U Z L A R P O M A K L A R B U L G A R L A R L
A Z L A R G Ü R C Ü L E R T A T A R L A R B O Ş
N A K L A R E R M E N İ L E R K A R A K A L P A
K L A R A R N A V U T L A R R O M A N L A R A
B H A Z L A R O S E T L E R S Ü R Y A N İ L E R
R U M L A R M U S E V İ L E R K E L D A N İ L E R

# İÇİNDEKİLER



BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

# MİLLİ MESELE VE BİZ

Türkiye Cumhuriyeti (TC) devleti, çok uluslu, çok milliyetli bir devlettir. Egemen ulus dışında Türk olmayan Kürt ulusu, Arap ulusu ve Abaza, Arnavut, Boşnak, Çerkez, Roman, Gürcü, Laz, Pomak ve bir dizi değişik etnik kökenden, milliyetten insanlar yaşamaktadır. TC sınırları içinde Rum, Ermeni, Yahudi, Süryani, Protestan, Bahai vb. müslüman olmayan dini azınlıklar vardır. Türk burjuvazisi T.C.'nin kuruluşundan bu yana Türk olmayan ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asimilasyon siyaseti izlemektedir. Anayasada ve pratik yaşamda etnik kökeni ne olursa olsun, her TC vatandaşı 'Türk' ilan edilmektedir. "Türkiye devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir" (Anayasa Madde 3) ilkesi Anayasanın değişmeyen, değiştirilmesi teklif edilemeyen maddelerinden biridir. Kuzey Kürdistan-Türkiye- Antakya (Arabistan) bölgesinde yaşayan insanların kendilerini nasıl tanımladıkları, TC açısından belirleyici değildir. TC açısından belirleyici olan, TC sınırları içerisinde yaşayan herkesin Türk olduğu anlayışıdır.

Kürt ulusu uluslaşma sürecinin henüz başlarında iken dört parçaya bölündü. Kurtuluş Savaşına önderlik eden kemalist Türk burjuvazisinin, İngiliz, Fransız emperyalistleri ve İran gericileri ile anlaşması sonucu Kürdistan dört parçaya bölündü. Bu durum uluslaşma sürecinin daha başlarında olan bir ulusun parçalanması anlamına geliyordu. Kürdistan ve Kürt ulusu parçalanmış bir ülke ve parçalanmış bir ulustur. Kürt ulusu, her parçada parçalanmış bir ulusun parçaları olarak, tüm katliamlara ve asimilasyon politikalarına rağmen varlığını sürdürmektedir.

TC tarihi katliamlar ve soykırım tarihidir. 1915'teki Ermeni soykırımının mirasçısı olan Türk burjuvazisi daha Kurtuluş Savaşı esnasında Kürtlere karşı ilk katliamı Koçgiri'de gerçekleştirdi. "Ne mutlu Türküm diyene!" şiarı altında kurulan Türkçü ırkçı TC'de 1925 yılından itibaren Kürtlere karşı sistemli, planlı katliamlar yapıldı. 24 Eylül 1925 tarihli "Şark Islahat Planı" adlı kararname, Kürtlere karşı uygulanacak tedbirleri içeriyordu. Bu da Kürtler açısından büyük bir tehlikenin geleceğine işaret etmektekteydi. Çünkü bu kararname bir plan çerçevesinde Kürt milli iradesini önlemek amacıyla hazırlanmış bir Türkleştirme ve yoketme programıydı. Umumî müfettişliklerin kuruluşu ve sıkıyönetim kararını da içeren bu plana göre tehlikeli bulunan Kürt aileleri batıya sürülecekti. Planda özellikle kadınlara ve kız çocuklarına acilen Türkçe öğretilmesi önerilmekte ve Kürtlüğe dair bütün unsurlar hedef alınmaktaydı. Plan çerçevesinde Kürtlerin izole edilmesi isteniyordu. Yerlerinden edilerek batıya sürülen Kürtler, aynı zamanda herhangi bir görevlendirme içinde yer alamayacaklardı. Küçük memuriyetlere dahi atanamayacak ve bölgeye gönderilecek memur ve askerler, ancak merkezden seçilebilecekti. Türk oldukları iddia edilen Kürt illerinde ve ilçelerde hükümet ve belediye dairelerinde, okullarda, çarşı ve pazarlarda Kürtçe konuşanlar hükümet emri ve kuvvetiyle cezalandırılacaktı. Arapça konuşan bölgelerde Türk Ocakları ve okulların açılması ve her türlü imkana sahip kız

okullarının kurulması ve özellikle kızların okullara gönderilmesi sağlanacaktı. Yatılı okullar açılacak Kürtlük ve Kürtleşmenin önüne geçilecekti.

Milli Şef İsmet İnönü, *"Bu ülkede sadece Türk ulusu etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur."* diyordu. *(Milliyet, 31 Ağustos 1930)*

Hukukçu ve Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt şöyle diyordu: *"Biz Türkiye denen dünyanın en hür ülkesinde yaşıyoruz. Mebusunuz inançlarından samimiyetle bahsetmek için buradan daha müsait bir ortam bulamazdı. Onun için hislerimi saklamayacağım. Türk bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette tek hakları vardır; hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı." (Milliyet, 19 Eylül 1930)*

Mahmut Esat Bozkurt TC devletinin hukuk sistemini şekillendiren ve temelini atan kişidir. Görüldüğü gibi milli şef ve Mahmut Esat Bozkurt Türk olmayan insanlar hakkındaki düşüncelerini ve Türkleştirme politikalarını açıkça ortaya koymaktadırlar. TC kurulduğundan bu yana da bu politikalar günümüze kadar uygulanmıştır, uygulanmaya devam etmektedir.

15 Ağustos 1984'ten bu yana PKK ile TC devleti arasında bir savaş sürmektedir. PKK'nin savunduğu davanın haklı, demokratik, milli baskıya karşı çıkan ve Kürt ulusuna özgürlük isteyen yanı vardır. Bu yürüyen savaşta biz bir tarafız. PKK milliyetçi, reformist bir örgüttür. Fakat PKK'nin yürüttüğü mücadelenin haklı ve demokratik yanı desteklenmelidir. Mücadelenin demokratik yanının desteklenmesi, PKK'nin tüm çizgisi ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmez.

Türkiye sınırları içerisinde yaşayan Araplar bir ulustur. Bugün TC sınırları içinde yaşayan Araplar yoğun olarak 1936'dan bu yana Hatay olarak adlandırılan ilde, Akdeniz şeridinin önemli bir kısmında, Torosların güney yamaç ve düzlüklerinde yaşıyor. Araplar kendi coğrafyasında, etnik kimliğine yönelik yoğun asimilasyon çabalarına rağmen Arap olarak yaşamını sürdürmektedir. Osmanlı devletinin son döneminde Halep eyaleti Merkez Sancağına bağlı olan, Suriye'nin bir parçası sayılan Antakya ve İskenderun kazaları, o dönemde Adana vilayetine bağlı olan Dörtyol ve Hassa kazaları Birinci Dünya Savaşı sonlarında, Kasım–Aralık 1918'de birbiri ardına Fransız emperyalistleri tarafından işgal edildi. Fransız işgalci güçleri öncelikle hristiyan nüfusa dayanarak işgalini sürdürdü. İşgale karşı direniş müslüman Arap ve Türk nüfustan geldi. Temmuz 1920'de Fransız işgalcileri Halep merkezini de işgal ettiler. Arap nüfus bu işgal ertesi direnişten çekildi. Türkiye ile Fransa arasında 20 Ekim 1921'de imzalanan Ankara Anlaşması ile Fransa Ankara hükümetini resmen tanıdı. Buna karşı Ankara hükümeti, bugün Hatay ili sınırları içinde yer alan Antakya, İskenderun, Kırıkhan, Reyhanlı, Altınözü ve Samandağ ilçeleri üzerinde Fransız işgalini resmen tanıdı; bu ilçelerin "İskenderun Sancağı" adı altında özerk bir yapı içinde birleştirilerek Suriye sınırları içinde —Fransız mandasında— kalmasını kabul etti. Bu anlaşmaya göre Suriye'ye bağlı "İskenderun Sancağı'nda Arapçanın yanında Türkçe de resmi dil olarak kullanılacaktı.

İkinci Dünya Savaşı öngünlerinde Fransız sömürgecileri Eylül 1936'da Suriye'ye ve Kasım 1936'da Lübnan'a bağımsızlık tanımak zorunda kaldı! Manda yönetiminin son bulması, Fransız işgalinin kalkması, İskenderun Sancağı üzerindeki yetkilerin de Suriye'ye devri anlamına geliyordu. Türk hükümeti İskenderun sanca-

ğının Suriye devletinin bir parçası olması anlamına gelen bu gelişmeye karşı çıkıyor, İskenderun Sancağının özerkliğe sahip ayrıcalıklı konumunun korunması gerektiğini savunuyordu. Türk hükümeti ile Fransa arasında yapılan görüşmelerin yanı sıra, İskenderun Sancağı sorunu Milletler Cemiyeti'nde de tartışılıyordu. Türkiye, İskenderun Sancağı'na bağımsızlık verilmesini talep ediyordu.

Türkiye ile Fransa ilişkileri gergin bir safhaya girmişti. Milletler Cemiyeti, Aralık 1936'da İskenderun Sancağı meselesini görüşmeye başladı. İngiltere bu görüşmelerde önemli bir rol oynuyordu. Yapılan görüşmeler ertesinde Milletler Cemiyeti İskenderun Sancağı için bir özel statü kabul etti. Bu statüye göre İskenderun Sancağı içişlerinde tamamen bağımsız, dışişlerinde, gümrük ve mali konularda Suriye'ye bağlı, kendine özgü bir anayasa ile idare edilen ayrı bir yönetim olacaktı. Bu bölge Milletler Cemiyeti'nin gözetimi altında olacak ve bu gözetim bir Fransız vasıtasıyla yürütülecekti. Fransa ile Türkiye arasında bir anlaşma yapılacak, Sancağın toprak bütünlüğü birlikte garanti altına alınacaktı. İskenderun Sancağı'nın ismi Hatay olarak değiştirilecekti.

Milletler Cemiyeti, Hatay için bir anayasa hazırlamak için bir komisyon kurdu. Bu komisyonun hazırladığı anayasa, Milletler Cemiyeti tarafından 29 Mayıs 1937'de kabul edildi. Aynı gün, Türkiye ile Fransa arasında da, Hatay'ın toprak bütünlüğünü garanti altına alan anlaşma imzalandı. Sorun çözülmüş gibi görünüyordu. Ama öyle olmadı. Fransız sömürge memurlarının yönetim tarzına karşı tepkiler yükselmeye başladı. Halk bağımsızlık istiyordu. Halk ile polis arasında çatışmalar başladı. Türk hükümeti de boş durmuyordu. Türkiye şehirlerinde de gösteriler yapılıyordu.

Hatay Anayasası, 29 Kasım 1937'de yürürlüğe girecekti ve ilk iş olarak seçimlerin yapılması gerekiyordu. Bu kargaşa ortamında seçimler yapılamadı. Seçim sistemi meselesinde Fransa ile Türkiye arasında görüş ayrılığı çıktı. Milletler Cemiyeti bir komisyon kurdu. Bu komisyon seçim tüzüğü hazırladı. Seçimlerin 15 Temmuz 1938 tarihine kadar tamamlanması düşünülüyordu. Seçmen listelerinin hazırlanış şekline tepkiler yeniden yükselmeye başladı. Hatay'ta çatışmalar başladı. Türkiye, Hatay sınırına 30 bin kişilik bir kuvvet gönderdi.

İkinci Dünya Savaşı kapıda idi. Hitler Mart 1938'de Avusturya'yı işgal etmişti. Doğu Akdeniz'de boğazların stratejik bir önemi vardı. Hitler Almanyasının savaşa hazırlanması, Fransa'nın Hatay meselesindeki tavrını etkiledi. Fransa, Türkiye'ye karşı daha yumuşak bir politika izlemeye başladı. Hatay'da bulunan Fransız vali geri çekildi ve yerine Türk vali atandı. Türk ve Fransız askeri heyetleri arasında 3 Temmuz 1938 tarihinde bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmaya göre her iki devlet Hatay'a 2500'er kişilik askeri kuvvet gönderecekti. 4 Temmuz 1938'de Türk askeri Hatay'a girdi.

Ağustos 1938'de Hatay'da "seçimler" yapıldı. Yürütülen yoğun pazarlıklar ve diplomasi sonucu Milletler Cemiyeti adına yalnızca Fransız ve Türk temsilcilerden oluşan yeni seçim komisyonu, İskenderun Sancağı'nda yapılacak seçimlerde 40 kişilik mecliste hangi etnik grubun kaç üyeyle temsil edileceğini belirledi. Buna göre meclise 22 Türk, 9 şii, 2 sünni Arap, 5 Ermeni, 2 ortodoks Rum milletvekili girecekti. 22 Türk Aday Ankara'nın onayıyla belirlendi. Sonuçta adayların sayısı, seçilmesi öngörülen milletvekili sayısı ile eşit olduğundan seçim yapılmaya da gerek görülmedi. Adayların tümü seçilmiş millet-

vekili olarak kabul edildiler. Meclis 2 Eylül 1938'de ilk toplantısını yaptı ve bağımsız Hatay Cumhuriyeti adını kabul etti. Yeni devletin resmi dili Türkçe ve Arapça idi. 23 Haziran 1939'da Türkiye ile Fransa arasında yapılan bir anlaşma ile Hatay Türkiye'ye iltihak ettirildi. Aynı gün Hatay meclisi de Türkiye'ye katılma kararı aldı. Böylece görünürde Hatay halkının iradesi serbestçe belirlenmiş oluyordu. Gerçekte ise Hatay'ın Türkiye'ye katılması yönündeki irade Fransız işgalcileri ile kemalist faşist Türkiye tarafından pazarlıklarla belirlendi. Tarihte Suriye'nin parçası olan Antakya-İskenderun bölgesini işgal eden Fransız emperyalistleri sömürgeci bir güçtü. Sömürgeci bir güç ile faşist kemalist devlet, Arap halkı adına karar alma yetkisini kendilerinde gördüler.

Ermeniler, Anadolu'nun en eski yerleşik halklarından biridir. 24 Nisan 1915'te İstanbul'da yaşayan Ermeni aydınların tutuklanması ile planlı bir soykırım başlatıldı. Türk işçi ve köylüleri geçmişteki Ermeni soykırımının sorumluluğunda pay sahibidir. 1915'te Osmanlı-Türk hakim sınıfları, Ermeni ulusunun Osmanlı topraklarında yaşayan bölümünü planlı ve programlı bir şekilde yokettiler. Batı Ermenistan'da yaşayan Ermeniler sürüldü. Ermeni nüfusunun büyük bölümü yok edildi. Batı Ermenistan'da ulus olarak yaşayan Ermeniler, soykırım yoluyla ulus olmaktan çıkarıldılar.

Buraya kadar anlattıklarımız, TC devletinin uygulamaları ve katliamlarının sadece bir yüzüdür. Kuşkusuz yapılan katliamları, Türk olmayan ulus ve azınlıklar üzerinde yapılan baskıları anlatmaya sayfalar yetmiyor. Türk egemenleri tarihteki soykırım ve katliamları yok sayıyor. Onların tarihlerinde bunlar yazmıyor. Toplumun genelinde egemenlerin ırkçı, inkarcı düşünceleri egemen. Ne yazık ki milli meselede şoven pozisyonlar çeşitli biçimlerde "sol" çevreler içinde de yaygın. Milli meselede komünist tavır takınmayanlar son çözümlemede hakim sınıflara hizmet etmektedir. Bolşevik Partimizin 9. Kongresi, Demokratik Halk İktidarında milli mesele bağlamında uygulayacağı programı karara bağladı. Bu yazımızda karara bağlanan parti programının ne anlama geldiğini anlatmak istiyoruz.

"30. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) bölgesinde, içinde Türk ulusunun (hakim sınıflarının) egemen olduğu ve fakat Türk olmayan Kürt ulusu, Arap ulusu ve bir dizi değişik milliyetin de yaşadığı çok uluslu bir devlettir. Ancak bu çok uluslu devlette egemen olan Türk burjuvazisi, Türkiye Cumhuriyetinde (TC) Türk ulusu dışında bir ulusun varlığını kabul etmemektedir. O Anayasasına değişmez bir madde olarak "Ülkenin vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü"nü yazmış, bütün TC vatandaşlarının da Türk olduğunu yazmıştır. Türk burjuvazisi TC'nin kuruluşundan bu yana kendi değişik ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asimilasyon siyaseti izlemektedir. Bu bağlamda TC'nin egemen sınıfları Osmanlı'nın son döneminde gerçekleştirilen 20. yüzyılın ilk soykırımının, Ermeniler üzerindeki soykırımın tarih çarpıtıcısı, inkarcı mirasçıları ve sürdürücüleridir. Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkının gaspı, TC'nin kuruluşundaki yapı harcıdır. TC Türk olmayan milliyetler için tam bir halklar hapishanesidir. Antakya (Arabistan) bölgesini ilhak etmiştir. O sadece TC sınırları içinde değil, dışında da saldırgan ve yayılmacıdır. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'ten beri açık askeri işgal altında olması bunun yalnızca bir örneğidir."

(Bolşevik Partizan, sayı 157, sayfa 64)

Halklar hapishanesine son vermenin tek yolu devrimdir. Ulusal baskı ancak demokratik bir Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) yaratıldığında ortadan kaldırılabilir. Demokratik bir ülkede uluslar özgür iradeleri ile kendi kaderlerini kendileri belirleyecektir. Milli meselenin çözümünde temel ilke, ülkenin demokratikleştirilmesi, demokratik halk devriminin tam zaferidir. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi, ulusal sorunda hukuki eşitsizliği ortadan kaldıracak, ulusların ayrılma haklarını özgürce kullanacakları ortamı yaratacaktır. Ülkelerimizde hakim sınıfların iktidarı yıkılmadan, ülke çapında demokratik devrim zafer kazanmadan, ulusal sorunun gerçek çözümü mümkün değildir.

Bir ülkede milliyetlerin birlikte örgütlenmesi, örgütlenmelerin milliyetlere göre örgütleneceği anlamına gelmez. Kuzey Kürdistan ve Antakya (Arabistan) bölgesinde bölgesel özellikler dikkate alınarak özel örgütlenmelerin, içinde bölgedeki tüm milliyetlerden işçilerin birlikte örgütlenecekleri bölge partilerinin oluşturulması gerekmektedir. Türkiye'de Bolşevik Parti Türkiye, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan örgütlenme çalışmalarını sürdürmeye devam etmektedir. Antakya (Arabistan) bölgesinde de yerel bir Bolşevik Parti kurulması önümüzde görev olarak durmaktadır.

Partimiz, ulusların, milliyetlerin proleterlerini ve emekçilerini demokratik halk devrimi mücadelesinde birbirine yakınlaştırmayı çıkış noktası olarak almaktadır. Milliyeti ne olursa olsun tüm proleter ve emekçilerin faşist Türk devletine karşı mücadelede ortak bir sınıf savaşımı içinde yer almaları zorunludur. Bunun olmadığı yerde ulusal baskı ve hak eşitsizliğinin gerçek anlamda ortadan kaldırılması mümkün değildir.

"31. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrim, Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesinin tüm milliyetlerinden işçi sınıfının ve emekçilerinin Bolşevik Parti'nin önderliği altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Gerek Kuzey Kürdistan'da, Antakya (Arabistan) bölgesinde, gerekse TC'nin diğer alanlarında hakim olan aynı devlettir. Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) Bölgesinde ve TC'nin diğer alanlarında da devrimin baş düşmanı bu devlettir ve devrimin zaferi ancak bu devlet iktidarının yıkılması ile kazanılabilinir. Bu yüzden TC'nin değişik bölgelerindeki şartların değişikliğine ve bu değişik şartlara uygun değişik taktiklerin, örgütlenmelerin gerekliliğine rağmen, devrimi birleşik bir süreçtir."

(Bolşevik Partizan, sayı 157, sayfa 64)

Andaki durumda Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) faşist TC'nin işgali altındadır. Devrimin zaferi bu devletin yıkılmasına bağlıdır. Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi ve birleştirilmesi önümüzde görev olarak durmaktadır. Uluslar arasındaki düşmanlıklar, işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, çeşitli milliyetlerden proleteryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Bütün milliyetlerden işçilerin enternasyonal birliği, işçile-

Demokratik halk devrimi ile birlikte zoraki birliğe son verilecektir. Öncelikle ülkenin demokratikleşmesi gerekir. Gerçek bir birlik, gönüllülük temelinde bir birliğin ön şartı zoraki birliğin parçalanması, milliyetler arasında tam hak eşit-

"35. Kuzey Kürdistan-Türkiye- Antakya (Arabistan) bölgesinde devrimin önünde henüz çözülmemiş önemli demokratik devrim görevleri de bulunmaktadır. En başta TC Türk olmayan milliyetler için bir halklar hapishanesidir. En başta Kürt ulusunun, Arap ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanması devrimin başarısı için olmazsa olmaz bir ön şarttır. Çözülmemiş ulusal sorunlar Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının kendisi için bir sınıf olmasının önündeki en büyük engellerden biridir."

(Bolşevik Partizan, sayı 157, sayfa 66)

liğinin sağlanmasıdır. Ulusların birlikte yaşaması, eşitlerin özgür birliği temelinde olacaktır. Hiç bir ulusa özel imtiyaz tanınmayacaktır. Hiç bir dile hiç bir imtiyaz verilmeyecektir. Hiç bir ulusal azınlığa karşı hiç bir sınırlama, hiç bir haksızlık yapılmayacaktır. Yaratılan özgür koşullar sonucu uluslar ve tüm milliyetler nasıl yaşayacaklarına kendi özgür iradeleri ile karar verecektir.. Milli meselenin gerçek çözümü için ön koşul ülkenin tamamen demokratikleşmesidir. Bu ise ancak demokratik halk devriminin zaferi ile sağlanabilir.

Ayrılma hakkının kayıtsız koşulsuz savunulması, ulusları birbirinden ayırma anlamına gelmemelidir. Biz tabii ki özgür ve eşit ulusların sıkı bir birlik içinde olduğu bir birlikten yanayız. Biz proleter-devrimci bir birlikten yanayız. Ama istediğimiz birlik zoraki birlik değil, eşit, özgür halkların özgür iradeleri temelinde gerçekleştirecekleri devrimci bir birliktir. Özgür birleşmenin ön şartı olarak ayrılma özgürlüğünün tanınması zorunludur. Çünkü ayrılma hakkının tanınmadığı bir birleşme özgür bir birleşme değildir. Ulusların kendi kader-

"38. Halkın demokratik diktatörlüğünün temel örgütsel aracı, işçi-köylü-emekçi sovyetleridir.

İlke olarak sınırları somut olarak belirlenen somut birimlerde, bu çizilen sınırlar içindeki tüm yurttaşları kapsayan sovyetler, doğrudan demokrasinin örgütsel araçları, karar alıcı ve uygulayıcı organlarıdır.

Devlet aşağıdan yukarıya seçilip gönderilen sovyet delegelerinin oluşturduğu yerel ve merkezi sovyet organları tarafından yönetilen bir sovyet devleti olacaktır.

Merkezi sovyet devletinin en yüksek organı iki kamaralı "Yüksek Sovyetler"dir. Halk Sovyetleri Delegeleri Yüksek Sovyeti ve Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyeti birlikte Merkezi Yüksek Sovyeti oluştururlar.

Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyetinde nüfusu 50 binin üzerindeki tüm milliyetler, nüfus içindeki paylarından bağımsız olarak eşit sayıda delegeyle temsil edilecektir.

Devletin sovyet tipinde örgütlenmesinin detayları halka sunulacak ve halk oylamasıyla yürürlüğe girecek bir Anayasada belirlenecektir."

(Bolşevik Partizan, sayı 157, sayfa 67-68)

"47. Demokratik halk iktidarının ilk edimlerinden biri Kürt ulusunun, Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) kayıtsız koşulsuz tanıdığını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, eşitliği zedeleyen bütün davranışların devlete karşı düşmanca bir edim olarak görüleceğini ilan etmek olacaktır. Demokratik halk devleti bunun yanında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını nasıl kullancağının demokratik yoldan belirlenmesi için Kuzey Kürdistan'da bir referandum yapılacağını ilan edecektir. Demokratik halk devleti, bütün uluslardan, milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliğinden yana olduğunu ilan edecektir. Partimiz demokratik halk devletinin varlığı şartlarında Kürt sorununun emekçiler lehinde çözümünün 'Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği' biçiminde, federatif bir çözüm olduğu görüşündedir. Partimizin Kuzey Kürdistan bölümü, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi, düzenlenecek referandumda sonucun bu yönde çıkması için ideolojik mücadele yürütür. Fakat hangi sonuç çıkarsa çıksın, demokratik halk devleti sonucu saygıyla karşılayacak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan'daki bölümünün kendi kaderini tayini yönündeki irade beyanı olarak kabul edecektir.

Demokratik halk devleti, tarihte Ermeni ulusu üzerinde uygulanmış olan soykırımı lanetlediğini, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme ve ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecektir.

Milliyetler arasındaki tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için, yalnızca eşitliği garanti altına alan yasal düzenlemelerle yetinilmeyecektir. Demokratik halk devleti, ırkçı, şoven milliyetçi görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavrayacaktır. Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dışındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınacaktır. (pozitif ayrımcılık)

Bütün milliyetlerin kendi "ulusal" kültürlerini geliştirmelerinin imkanları yaratılacaktır.

Bütün milliyetlerin kendi anadillerinde eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

Demokratik halk devleti, ilk edimlerinden biri olarak TC sınırları dışındaki tüm askeri güçleri geri çağıracaktır. Kıbrıs'ın kuzeyindeki işgal ordusu, BM ve NATO "görevleri" çerçevesinde görev alan tüm askerler derhal geri çekilecektir."

(Bolşevik Partizan, sayı 157, sayfa 70)

lerini kendilerinin belirlemesi, bir ulusun nasıl örgütleneceğine kendisinin karar vermesi demektir. Kuşkusuz bunun en uç noktası ayrılıp kendi devletini kurmaktır. Ayrılma hakkının savunulmadığı noktada, bir ulusun kendi kaderini tayin hakkının savunulmasından bahsedilemez. Özgür birlik, ancak özgürlüğe sahip ve eşit olan halklar arasında mümkündür. Bir ulus ayrılma hakkına sahip değilse, birliğin biçimlerinden birisini seçmek zorunda bırakılıyorsa, o ulusun kendi kaderini kendisinin özgürce belirleme hakkından sözedilemez.

Demokratik halk devleti, Kürt ve Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını nasıl kullanacağını demokratik yoldan belirlenmesi için, Kuzey Kürdistan-Antakya (Arabistan) bölgesinde bir referandum yapılacağını ilan eder. Demokratik halk devleti bütün uluslardan, milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliğinden yanadır. Bolşevik Partimiz demokratik halk devletinin varlığı şartlarında Kürt

ve Arap ulusunun emekçiler lehinde çözümünün 'Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği' biçiminde, federatif bir çözüm olduğu görüşündedir. Partimizin Kuzey Kürdistan ve Antakya (Arabistan) bölümü, düzenlenecek referandumda sonucun özgür birlik şeklinde olması için ideolojik mücadele yürütür. Hangi sonuç çıkarsa çıksın, demokratik halk devleti sonucu saygıyla karşılayacak, Kürt ve Arap ulusunun kendi kaderini tayini yönündeki irade beyanı olarak kabul edecektir.

Geçmişin miraslarından biri de yerel milliyetçiliktir. Yerel milliyetçilik kendini iki biçimde göstermektedir. Eski ezen ulusun proleteryasından gelen önlemlere kuşku ile bakma eski ezen ulustan olanlara güvenmeme biçiminde ortaya çıkmaktadır. Ezen ulus şovenizmine karşı bir tepki olarak gelişen yerel milliyetçiliğin savunmacı türüne karşı en iyi mücadele, onun çıkmasında başrolü oynayan ezen ulus şovenizmini toplum hayatından dışlamaktır. Yerel milliyetçilik yalnızca savunmacı biçimde ortaya çıkmamaktadır. Bu milliyetçilik yer yer bir ulusun hakim olduğu alanda ulusal azınlık olarak yaşayan milliyetlere karşı fanatik şovenizme de dönüşebilmektedir. Bu durumda bu tip milliyetçiliğe karşı kararlı mücadele gerekmektedir. Tabi ki bu mücadele, öncelikli olarak o ülkede bulunan bolşevik partinin görevidir.

Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dışındaki milliyetlere özel haklar ve olumlu ayrıcalıklar tanınacaktır. Yalnızca uluslara değil, tüm ulusal topluluklara, tüm ulusal azınlıklara tam hak eşitliği sağlanacaktır. Milliyetlerin tam hak eşitliğinin sağlanması bağlamında en önemli ilk sorunlardan biri dil sorunudur. Demokratik halk devletinde zorunlu devlet dili olmayacaktır. Her milliyete kendi dilinde konuşma, eğitim yapma, bütün ilişkilerde dillerini kullanma hakkı tanınacaktır. Anadilde eğitimin yapılması, eğitimin içeriğinin her millet/milliyet tarafından ayrıca belirleneceği anlamına gelmez. Hiç bir dilin başka bir dil üzerinde imtiyaz kurmasına izin verilmeyecektir. Her milliyet kendi dilini kullanacak ve diller arasında tam bir eşitlik sağlanacaktır. Bu anlamda Türkçenin resmi devlet dili olmasına son verilecektir.

Demokratik halk iktidarında demokratik – enternasyonalist içerikli eğitim her ulusun kendi dilinde sunulacaktır. Bu, ulusları uzun evrede kaynaştırabilmek için gerekli güvenin sağlanmasının tek yoludur. Varolan fiili eşitsizlik sonucu çok uluslu devlette, başlangıçta parti ve devlet organlarında, eğitimde vb.

**Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır.**

— İbrahim Kaypakkaya —

ezen ulusa mensup olanların çoğunlukta olması bir olgu olacaktır. Aynı biçimde ezilen ulusların, milliyetlerin baskı altında olan kültürlerinin, dillerinin ezen ulusunkine göre, geri kalmış olması da olgu olacaktır. Yıkılan sistemden devralınmak zorunda kalınan bu olgular değiştirilmesi mutlak gerekli olan olgular olarak kavranacaktır. Demokratik halk iktidarı bu eşitsizliği ortadan kaldırmak için bilinçli bir siyaset izler. Bütün milliyetlerin kendi "ulusal" kültürlerini geliştirmelerinin imkanlarını yaratır. Biz son çözümlemede dillerin ve kültürlerin kaynaşmasından yanayız. Ancak bu hiçbir zorlama olmadan doğal akışı içinde gerçekleşecek bir süreçtir. Her türlü milliyetçiliği aşabilmek için ezilen ulusların ulusal özelliklerine ve kültürüne duyarlı yaklaşılması gerekir. Ezilen ulusların, başka uluslara karşı yönelmeyen, şoven olmayan talepleri yerine getirilecektir. Demokratik halk iktidarı, ulusal kültür ve dillerin son sınırına kadar geliştirilmesinden yana tavır takınacaktır.

Demokratik halk devleti, tarihte Ermeni ulusu üzerinde uygulanmış olan soykırımı lanetlediğini, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkını tanıdığını ilan edecektir. Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönmeleri ve Ermenistan'ın birleştirilmesi talepleri gündeme gelebilir. Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme hakkının savunulması aynı zamanda ayrılma hakkının da savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkını partimiz bu bilinçle savunmaktadır. Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönmesi, yerleşmesi, burada bugün oturan Ermeni olmayan nüfusun sürülmesi demek değildir. Bugün Batı Ermenistan'da yaşayan nufusun yanına diasporadaki Ermeniler gelip yerleşecektir.

Yukarda ana hatları ile yazılanlar partimizin ulusal sorundaki temel görüşleridir. Bu temel görüşlerimiz demokratik halk iktidarında uygulanacaktır. Yazımızı İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bir alıntısı ile tamamlayalım.

*"Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir."*

*(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Eserler, sayfa 259)*

İbrahim yoldaşın 38 yıl önce ortaya koyduğu marksist-leninist çizgisinin sürdürücüsü Bolşeviklerdir. İbrahim Kaypakkaya, bu görüşleri savunduğunda Kürdistan'ın çeşitli parçalarındaki milli uyanış ve ulusal kurtuluş hareketinin boyutları bugünle karşılaştırılamayacak kadar cılızdı. Şovenizmin 'sol' içinde hakim olduğu bir dönemde İbrahim'in ulusal sorunda da Marksizm-Leninizm bilimini temel alarak doğru görüşler ortaya koydu. Onun görüşleri bugün de bize yol göstermeye devam ediyor.

Eylül 2010

# DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

## ve "Eylem Birliği –Eleştiri Özgürlüğü" ilkesi üzerine...

### Leninist partinin işleyiş ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir!

Komünist partisi işçi sınıfının çok küçük bir bölümünü örgütlü olarak içinde barındırmasına rağmen, işçi sınıfının ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların kendiliğinden hareketini bir hedefe yönlendirme görevini üstlenen bir örgüttür.

Bu örgütün bu büyük görevini yerine getirebilmesi için eylemde "tek bir insan" gibi hareket etmesi mutlak gerekliliktir. Komünist partisi, üyelerinden "çelikten bir disiplin" talep eder. Bu disiplin kölece değil, bilinçli bir disiplindir. Bu disiplinin temeli, işçi sınıfının kurtuluşu için onun "örgütünden başka bir şeyinin olmadığı" bilincidir.

Komünist partisinin belli işleyiş kuralları vardır. Bütün bu kurallar, parti tüzüğünde yer alan, her parti üyesi tarafından en baştan bilinen ve uyulması kabul edilen kurallardır. En kısa ifadesiyle "demokratik merkeziyetçilik" olarak ifade edilen bu kurallar; adından da anlaşılacağı üzere, demokrasi ve merkeziyetçiliği birlikte içermektedir.

Demokrasi ve merkeziyetçiliğin sınırları, devrimin her döneminde, partinin içinde bulunduğu her anda aynı kalmaz. Bunlar duruma göre daralır, genişler. Esas olan, içinde bulunan her

anda, anın mümkün kıldığı en geniş demokrasiyi, merkeziyetçiliği sarsmayacak biçimde uygulamaktır.

Demokratik merkeziyetçiliğin demokrasi yönü, öncelikle parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılması; ideolojik mücadelenin yürütülmesi; parti içinde ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının (yalnızca ilkesel konularda olanların değil, ama ilkesel konularda mutlaka, sunuş biçimi ve zamanı şartlara bağlı olarak) kamuoyuna da yansıtılması; partinin ve partiyi destekleyenlerin ve devrimci kamuoyunun parti içinde görüş ayrılıklarının durumunu yazılı belgeler üzerinden bilmesi, denetleyebilmesi; partiyi kontrol edebilmesi ve ideolojik mücadeleye katılabilmesi, müdahale edebilmesi imkanına sahip olması anlamına gelir.

Parti içinde parti programı çerçevesinde ve parti kurallarına uygun olarak yürütülen tartışma ve eleştiri özgürlüğü, demokrasinin gereğidir. Ancak bu özgürlük hiç bir şekilde partinin aldığı ve uygulamaya geçilen bir eylem kararının uygulanmasında eylem birliğini bozma özgürlüğüne dönüştürülemez. "Eleştiri özgürlüğü - eylem birliği"ni sabote etmeyecek biçimde ele alınır ve uygulanır.

Bu noktada, bizim doğru marksist-leninist pozisyonlara varmamız süreç içinde olmuştur. "Eleştiri özgürlüğü - eylem birliği" ilkesinin kavranması ve uygulanması bağıntısında, TKP/ML geçmişimizin kimi bürokratik merkeziyetçi sapmalarından kopmamız özellikle 1983'e kadar "kardeş örgütler"imiz olan Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist adlı örgütlerin getirdiği eleştiriler sonrasında yürüttüğümüz ideolojik mücadele içinde olmuştur.

1985'te gerçekleştirilen Üçüncü Kongremiz bu konudaki pozisyonlarımızı olumlu olarak şöylece formüle etmiştir:

***«1- "Genel olarak eylem konusunda karar alındıktan sonra eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir" şeklindeki bir genel tez, Leninizmin bu konudaki genel teziyle çelişen, revizyonist bir tezdir.***

*Leninizmin bu konudaki genel tezi Lenin tarafından "Eleştiri Özgürlüğü ve Eylem Birliği" başlıklı yazısında formüle edilmiştir:*

***"Belli bir eylemin birliğini sarsmadığı sürece, tamamen ve her yerde eleştiri özgürlüğü ve parti tarafından kararlaştırılan bir eylemin birliğini yokeden veya zorlaştıran hiçbir eleştiriye izin vermemek."***

*"Genel olarak eylem konusunda karar alındıktan sonra, eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir" şeklindeki bir genel tez, bir başka biçimde, "Eylem konusunda karar alındıktan sonra, eleştiriye izin verilmez" biçiminde de ifade edilebilir. Böyle ifade edildiğinde, bu tezin Lenin'in genel tezi, ilkesiyle çeliştiği çok daha açık görülmektedir. Lenin için, eylem konusunda karar alındıktan sonra da tartışma ve eleştiri özgürlüğü —bu özgürlüğün kullanılması eylem birliğini yok etmediği ve zorlaştırmadığı sürece— vardır, kuraldır. TKP/ML (Bolşevik) Merkez Komitesinin (*) 1 Mayıs polemiği (**) içinde 22.4. tarihli mektubunun bir bölümünde ileri sürdüğü, "Genel olarak eylem kararı alındıktan sonra eylem kararı üzerine tartışılması doğru değildir" biçimdeki genel tezde ise, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün ortadan kaldırılmasının Lenin'deki temel kıstası*

*olan "eylem birliğini bozmama" kıstası ortadan kalkmakta; eylem konusunda kararın alınmış olması, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün ortadan kaldırılması için yeterli olarak görülmektedir. Böyle bir genel tez, eylem kararları alındıktan sonra da, onlar henüz uygulama aşamasına gelmeden, bir dönem olabileceği, böyle bir dönemde, alınan kararın doğruluğu ve yanlışlığı konusunda yürütülecek bir tartışmanın sonradan uygulanacak olan eylemin birliğini yok eden veya zorlaştıran bir şey olması gerekmediğini; eylem kararı üzerine yürütülen her tartışmanın, getirilen her eleştirinin de mutlaka eylemin birliğini bozacağı anlamına gelmediğini vb. dıştalamakta, bu genelliği içinde soruna ayrımsız yaklaşmaktadır. Böyle bir genel tezin uygulamada temel alınması halinde, alınan; henüz uygulama aşamasına gelmemiş yanlış bir eylem kararının tartışmayla düzeltilme imkanı ortadan kalkar; eylem kararı üzerinde, karar alındıktan sonra her türlü eleştiri ve tartışma karar alındı gerekçesiyle— imkansız hale gelir, parti üyelerinin ideolojik mücadele imkanlarını önemli ölçüde kısıtlanmış olur.*

***2- Kararların alınmasından önce ve sonra tartışma özgürlüğü ve alınan bir kararın uygulanması yükümlülüğüyle tartışma özgürlüğünün bağı:***

*Parti içinde ideolojik mücadele, marksist - leninist bir partinin gelişmesinin temel yasasıdır. İdeolojik mücadele, tartışma özgürlüğü sorunuyla doğrudan bağıntılıdır. Tartışma ve eleştiri özgürlüğü, ideolojik mücadelenin yürütülmesinin vazgeçilmez temelidir.*

*Ancak tartışma ve eleştiri özgürlüğü mutlak değildir. Lenin'in de tespit ettiği gibi, "Parti tarafından kararlaştırılan bir eylemin birliğini yok eden veya zorlaştıran hiç bir eleştiriye izin verilmez."*

*Bu noktada tartışma ve eleştiri özgürlüğü sınırlandırılır ve evet, belli bir süre için ortadan kaldırılır. Yani Leninist parti için kural,* ***"belli parti tarafından kararlaştırılmış bir eylemin birliğini yoketmediği veya sarsmadığı sürece tartışma özgürlüğü"****dür.*

** * **

*Eylem birliğinin yok edildiği veya sarsıldığı bir durum, tartışma ve eleştiri özgürlüğünün kısıtlandığı veya bütünüyle ortadan kaldırıldığı bir durumdur.*

*Ama tartışma ve eleştiri özgürlüğü karar alınmadan önce, karar alındıktan sonra da belli değişiklikler gösterir.*

*Bu değişiklik, karar alınmadan önce tartışma özgürlüğü vardır; karar alındıktan sonra tartışma özgürlüğü yoktur şeklinde bir değişiklik değil; tartışma ve eleştiri özgürlüğünün sınırlarında, genişliğinde bir değişikliktir.*

*Marksist-Leninist partilerde doğru olan, yapılmaya çalışılması gerekli olan uygulama; herhangi önemli tartışmalı bir konuda bir* ***karar almadan önce****, o konuda parti içinde ve dışında, karar alınacak konuda en geniş tartışmanın yürütülmesi, eleştiri özgürlüğünün sonuna kadar kullanılması,* ***kararın*** *belli bir anlamda* ***"fikir mücadelesinin bitip eleştirinin tükenmesi"*** *sonucunda, yani bütün parti üyelerinin parti içinde tartışılan konudaki bütün görüş ayrılıklarını incelemesi, herkesin görüşünün açıkça belirlenmiş olması sonucunda alınması biçimindeki uygulamadır. Yani önemli konularda karar alınmadan önce, o konuda bütün görüşlerin ortaya konmuş olduğu ve üzerinde tartışılmış olduğu bir* ***genel tartışma****, tartışma-ka-*

*rar bağıntısında doğru bir uygulamadır.*

*Çünkü marksist-leninist partiler kararı uygulamak için alırlar. Alınan bir kararın uygulanması, her parti üyesi için –o alınan kararı yanlış bile bulsa– yükümlülüktür. Bu, marksist-leninist partilerde disiplin ilkelerinin gereğidir. Ama marksist-leninist parti, partililerden körce, kölece bir itaat değil; bilinçli bir disiplin talep eder. Bilinçli bir disiplin ise ancak partinin bağrında yürütülen eleştiri ve fikir mücadelesi üzerinde oluşabilir. Kararların alınmasına, o karar alınmadan bizzat katılan, görüşlerini bildiren, doğru bulduğu görüşlerin mücadelesini veren ve kararın parti içindeki bütün görüş ve eğilimlerin açık mücadelesi sonucunda alındığının bilincinde olan bir üyenin, o kararı uygulaması kölece bir itaatın değil, bilinçli bir disiplinin ifadesidir.*

*Sorun böyle olduğundan, Stalin, karara varılan noktayı, bir bağıntıda, "fikir mücadelesinin bittiği, eleştirinin tükendiği" nokta olarak görüyor.*

*Rusya Komünist Partisi/Bolşevik Tüzüğü, "herhangi bir konu hakkında karar alınmadığı sürece… tartışma bütünüyle serbesttir" tespitini yapıyor. Komintern Tüzüğü, "Parti sorunları parti üyeleri ve örgütler tarafından yalnızca yetkili parti organı karar alana kadar tartışılır" diyor.*

*Açıktır ki, alınan kararın uygulanma yükümlülüğü, parti üyelerinin o karar üzerine eleştiri özgürlüklerini (eylem birliğini bozmadığı sürece) ortadan kaldırmaz. Karar alındıktan sonra da uygulama yükümlülüğünü yerine getirenler, aynı zamanda –partinin kuralları çerçevesinde– eleştiri özgürlüğünü kullanma hakkına sahiptirler. Ancak artık –karar alınan konuda, karar gerçekten parti içinde karar öncesinde yürütülen geniş bir tartışmanın sonucunda alındı ise, gerçekten "fikir mücadelesi bitip, eleştiri tükenip" alındıysa– artık aynı konu belli bir süre partinin genel tartışma sorunu haline gelmez. (Bu, tek tek parti üyelerinin, hücrelerinin bu konuda tartışmasını ve eleştirisini dıştalamaz. Her üye, eleştirisinin bütün partiye tanıtılması hakkına sahiptir.) Bu anlamda da eleştiri ve tartışma özgürlüğünün (yalnızca alınan kararı uygulama yükümlülüğünün varlığı anlamında değil) sınırı, genişliği, karar alınmadan öncesine göre daralmıştır.*

*İşte bu yüzden birçok marksist-leninist partinin tüzüğünde, tartışma-karar bağıntısında, "tartışmanın karar alınana kadar bütünüyle özgür" olduğu belirtiliyor; karar alındıktan sonrası için ise uygulama yükümlülüğü vurgulanıyor.*

***3- Parti kongresi kararları üzerine tartışma ile ilgili:***

*Parti kongreleri, marksist-leninist partilerin en yüksek organlarıdır. Parti kongreleri partinin genel çizgisinin belirlendiği; izleyeceği siyasetin genel hatlarının tespit edildiği, partinin gelecekteki çalışmasının yönünün tespit edildiği, kısacası öncelikle partinin genel çizgisini ilgilendiren belirleyici önemdeki kararların alındığı esas organdır.*

*Eğer parti kongrelerinin aldığı kararların bütün diğer parti organları ve parti üyelerinin tümü için bağlayıcı olduğu bilinirse, bu doğru bir biçimde bilince çıkartılırsa, o zaman parti kongrelerinde karar alınan bir konuda, o parti kongresi öncesinde geniş bir tartışmanın ve ideolojik mücadelenin parti içinde mutlaka yürütülmüş olması gerektiği açıkça ortaya çıkar. Parti kongresinin karara bağlayacağı konular üzerinde fikir mücadelesi ve eleştiri mutlaka bütün partide kongreler öncesinde yürütülmeli; kongre, kararlarını, parti içinde daha önce yürütül-*

*müş fikir mücadelelerinin temelinde almalıdır. Bir parti kongresinin, parti içinde daha önceden mümkün olan en geniş tartışmanın yürütülmemiş olduğu bir konuda —özellikle önemli konularda— bağlayıcı bir karar alması (çok olağanüstü, geniş bir tartışma yürütülmesinin imkanlarının çok az olduğu, varolan bütün imkanlar sonuna kadar zorlandığı halde yeterli bir tartışmanın yürütülememiş olduğu, buna rağmen acil bir karar almak zorunda olunduğu durumlar dışta tutulursa) yanlıştır.*

*Kongrenin karar alacağı konularda (özellikle önemli konularda) parti içinde (ve mümkün olan en geniş çevre içinde) kongre öncesinde en geniş tartışmanın yürütülmüş olması zorunluluğu; kongrenin aldığı kararlar üzerine kongre sonrasında da tartışmayı ve kongre sonrasında kongre kararlarına eleştiri getirme özgürlüğünü dıştalamaz. Ama artık değişen bir durum da vardır. Kongre öncesi parti için genel tartışma konusu olan bir takım noktalarda artık "fikir mücadelesi bitip, eleştiri tükenip, karara varılmış"tır. Bu konularda artık bütün parti üyeleri bu kararları hayata uygulamakla yükümlüdürler. Bu kararlar doğrultusunda izlenecek somut siyaseti hayata uygulamakla yükümlüdürler. Karar alınan konular, artık partinin genel tartışma konusu olmaktan çıkmıştır. Partinin çizgisinin parçaları haline gelmiştir. Bu, açıktır ki, karar alınmadan öncekinden değişik bir durumdur. Kongre ve onun görevlendirdiği yönetici kurumlar, parti üyelerinden bu kararlara uymasını, hayata uygulamasını talep etmektedir. Tabii ki bu kararlar, uygulamak için kavratmak amacıyla partiye sunulacak; bu kararlar üzerine de tartışılacaktır. Ve bu tartışma içinde tabii ki kararları yanlış bulanlar eleştirilerini getireceklerdir. Ve parti tüzüğü hükümleri çerçevesi içinde, yanlış buldukları bu kararların değiştirilmesi için mücadele edeceklerdir. Ama artık partinin bütünü açısından —yeni bir genel tartışma açılmadıkça— bu konulardaki tartışma, genel açısından, bu konularda yürütülen ideolojik mücadele temelinde bir karara varmak amacında olan bir tartışma değil; varılmış olan kararları kavrayıp hayata geçirmek amacıyla yürütülen bir tartışmadır. Bu amaç tespiti tabii ki, tek tek yoldaşların eleştirisinin önüne engel konmak için kullanılamaz.»*

*(Bolşevik Partizan, sayı 27, sayfa 30-33)*

Bu bağlamda şu da bilinmelidir: "Eylem birliği, eleştiri özgürlüğü" ilkesindeki "eylem birliği" yalnızca şu veya bu somut doğrudan eylem ile sınırlı olarak anlaşılamaz. Eylem birliği aynı zamanda bir bütün olarak "partinin tek bir insan gibi" hareket eden bir organizma olduğu anlamında da anlaşılmak zorundadır. Genel tartışma konusu olmayan, partinin çizgisinin belirli olduğu, parti kongrelerinde karara bağlanmış (ve parti kongrelerinde seçilmiş olan merkez komiteleri, kongre kararları ve parti çizgisi temelinde aldığı tüm kararlar da dahil) bütün konularda bütün partililer parti çizgisinin propagandasını yapma, bu çizgi temelinde insanları ikna etme ve partiye kazanma görevine sahiptir. Ve bu tek tek parti üyeleri hangi kişisel görüşte olurlarsa olsunlar onların öncelikli görevidir. "Eleştiri özgürlüğü" bu birincil görevin unutulmasını beraberinde getirecek biçiminde yorumlanamaz. Herhangi bir üye, parti çizgisini, alınan kararları vb. doğru bulmadığı bir konuda da, bunları savunma, uygulama yükümlülüğüne sahiptir. O bunun yanında eleştirisini de

getirme hakkına sahiptir. Fakat bu eleştiri hiç bir şart altında partinin çizgisini savunma ve uygulamanın önüne geçemez, geçirilemez. Parti çizgisinin ve alınan kararların savunulması ve hayata uygulanması, yalnızca bunları bütünüyle doğru bulan üyelerin değil, tüm üyelerin görevidir.

## Eleştiri özgürlüğünün sınırlandırılmasına bir somut örnek:

"Eylem birliği - eleştiri özgürlüğü" ilkesi, uygulamada belli şartlar altında, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, eleştiri özgürlüğünü ortadan kaldırmayı da öngörür. Buna bizim pratiğimizden örnek, Olağanüstü Parti Kongresi'nde aldığımız şu karardır:

***«Bolşevik parti inşası ve Marksizm-Leninizmin güncel kıstasları konusundaki kararlara karşı ajıtasyon-propagandayı yasaklama kararı:***

*III. Kongremiz, bolşevik parti ‹nşası konusunda parti içinde yıllarca sürdürülen tartışmayı, aldığı bolşevik parti inşası hakkında kararla sonuçlandırmış; parti çizgimize Marksizm-Leninizm bilimi temelinde bu alanda yeni unsurlar katmıştır.*

*III. Kongremiz, "Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları" konusunda da, partimiz içinde yıllarca sürdürülmüş tartışmayı sonuçlandırmış, "Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları"nın neler olduğu, bunların nasıl kullanılacağı vb. konusunda kesin kararlar alarak, parti çizgimizi bu alanda da ilerletmiştir.*

*III. Kongremiz ertesinde, kongrede ortaya çıkan ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları giderek derinleşmiş ve gerek parti inşası konusunda, gerek "Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları" konusunda, marksist-leninist parti çizgimizden sapan bir çizgi temelinde III. Kongre delegelerinin yarısı; ve partinin bu delegeler önderliğindeki bir bölümü birleşmiştir.*

*Bu delegelerden bir bölümü kendi çalışma alanında hizipçi bir faaliyet yürütmeye başlamıştır.*

*Partinin önemli bir azınlığını oluşturan bu unsurların gerek parti inşası konusundaki, gerekse "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusundaki çizgilerini, Olağanüstü Kongremiz ayrı özel kararlarda değerlendirmiş ve mahkum etmiştir.*

*Sözkonusu alanlardaki çizgi, kökten yanlış, Marksizm-Leninizme ters, inkarcı, tasfiyeci bir çizgidir. Bu çizgi, doğrudan doğruya bolşevik parti inşasını imkansız kılmaya yönelen bir çizgidir.*

*Bu çizgi temelinde, parti içinde bir fraksiyon oluşması yönünde gelişmeler olmuştur. Giderek, başlangıçta yalnızca azınlığın belirli unsurlarının yürüttüğü hizipçi faaliyet, partinin merkezi görevlerini sabote edici, bolşevik parti inşası çalışmasını akim kılıcı faaliyetler, bütün azınlığın eğilimleri haline gelmeye başlamıştır. Görünüşte bir parti çatısı altında iki ayrı parti anlayışı, fraksiyonlar konfederasyonu anlayışı, azınlığımız tarafından parti içinde "buhrandan çıkış yolu", hem de marksist-leninist çıkış yolu olarak açıkça savunulmaya başlanmıştır.*

*Partiyi açıkça bölünmeye götüren; ve Parti çalışmalarını felce uğratan bu gelişmeler karşısında, bu buhranın aşılması için ideolojik mücadele ile azınlığımızın çatıştığımız alanlardaki anti-leninist özünü teşhir eder ve doğru yoldan sapanları marksist-leninist yola kazanma-*

*ya çalışırken; aynı zamanda da bir parti içinde örgütsel birliğin nasıl yürüyebileceğini, hangi şartlar altında bolşevik parti inşasını sekteye uğratan yanlış görüşlerin savunucularıyla aynı parti içinde nasıl birlikte gidebileceğimizi de açıklamak marksist-leninistlerin görevidir.*

*Olağanüstü Parti Kongremiz bu bilinçle şu kararı alır:*

*Kongremiz, III. Kongrede alınan ve Kongremiz tarafından da da onaylanan "Parti İnşası" ve "Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları" konusundaki kararların parti çizgimizin en temel unsurlarından bazıları olduğunu açıklar.*

*Kongremiz, şimdi ayrı örgüt olarak ortaya çıkmış olan, kendini partimizden örgütsel olarak ayırmış olan azınlığın bu konulardaki yanlış, Leninizme düşman, parti inşası görevlerinin çözümünü imkansız kılan çizgisini kökten reddeder ve şunları gerekli gördüğünü açıklar:*

** Partimiz, sözkonusu konulardaki parti çizgimizi, parti inşası pratiğimizde her türden yanlışa karşı, özellikle de içimizden çıkan azınlığın tasfiyeci anti-leninist çizgisine karşı sürekli ve sistemli bir ideolojik mücadele için de savunur ve uygular.*

** Partimiz bu konulardaki çizgimize karşı tasfiyeci görüşlerin propagandasının TKP / ML (BOLŞEVİK) üyeliğiyle bağdaşmadığını açıklar.*

** Kongremiz, Merkez Komitesine bu kararları kesinlikle uygulama görevi verirken, özel yayınlarda (Tartışma Yazılarında) "parti inşası" ve "Marksizm-Leninizmin güncel kıstasları" konularında da bütün parti üyelerinin köklü fikir alış verişi için yere sahip olması gerektiğini açıklar.*

*Kongremiz gelinen noktada, azınlığın Olağanüstü Parti Kongresi öncesinde ayrılmış olması sonucu, bu kararın somut esas fonksiyonunun, azınlıkla birlikte gitmekte olan marksist-leninist unsurlara, marksist-leninist partimiz içinde birlikte çalışmanın şartlarını bir kez daha göstermek olduğunun bilincindedir.*

*Kongremiz, böyle bir kararın, olağanüstü gelişmeler sonucu alınmış bir karar olduğunu da açıklamayı gerekli görür.»*

*(TKP / ML (BOLŞEVİK) Olağanüstü Parti Konferansı Raporu, sayfa 117-120)*

Şimdi programın karara bağlanmış olduğu 9. Kongremiz ertesinde, programı tanıtma, kavratma partinin önünde duran en önemli görevlerden biri.

Burada bu programın şu veya bu konusunda ayrı düşünen yoldaşlar bu görüşlerinin mücadelesini nasıl verecekler? Bu sorunun cevabı aslında 1985'te ortaya konmuş olan berrak çizgimizde vardır.

1985'te ortaya konmuş olan bu berrak çizgiyi kavramak ve uygulamak bugün de görevimizdir.

## Demokratik merkeziyetçilikte seçim ilkesinin yeri

Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin demokrasi yanı, yalnızca tartışma ve eleştiri özgürlüğüyle sınırlı değildir. Demokrasi aynı zamanda, üst kademelerin alttan seçimle işbaşına gelmesini talep eden seçim ilkesini; ve kitlenin partiyi kontrol etmesine izin verecek "tam bir aleniyet" ilkesini de içerir. Demokrasinin, tartışma ve eleştiri özgürlüğü dışındaki bu diğer iki yönü, gizli olan bir partide ister istemez şartların zorlaması sonucu sınırlı olacaktır. Demokrasinin bu iki ilkesi —özellikle ikincisi— tam anlamıyla ancak iktidardaki bir komünist partisi tarafından

gerçekleştirilebilir ilkelerdir.

İşte Lenin bu yüzden "Ne Yapmalı?"da, "geniş demokrasi ilkesi" uygulanmasını talep edenlere karşı şunları söylemektedir:

*«Geniş bir demokrasi ilkesinin iki açık koşulu gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder; birincisi tam bir açıklığı, ikincisi bütün fonsiyonerlerin seçimle işbaşına gelmesini. Örgütün üyeleriyle sınırlanmamış tam bir açıklık olmadan demokratizmden sözetmek gülünç olur. Alman Sosyalist Partisi'ne demokratik bir örgüt diyebiliriz, çünkü bütün faaliyetleri, Parti Kongreleri bile, açık olarak yapılır; ama üyeleri dışında herkese karşı gizlilik perdesi altında saklanan bir örgütü kimse demokratik olarak nitelendiremez. O halde, "geniş bir demokrasi ilkesi"nin temel koşulu gizli bir örgüt tarafından yerine getirilemezken bu ilkeyi öne sürmenin anlamı ne? Bu "geniş ilke", böyle bir durumda görkemli ama içi boş bir sözdür. Dahası var. Bu söz, örgütlenmeye ilişkin andaki ivedi görevlerin hiç anlaşılmadığının da kanıtıdır. Bizim devrimcilerimizin "geniş" yığını arasında gizliliğe ne kadar az uyulduğunu herkes bilir. Bundan, "üyelerin sıkı bir elekten geçirilmesini" haklı olarak isteyen B-v'nin nasıl yakındığını gördük. Ama "gerçeklik duygularıyla" övünen kimseler, böyle bir durumda en keskin gizliliğin ve üyelerin en sıkı (yani daha da sıkı) bir elekten geçirilmesi üzerinde değil de, "geniş bir demokrasi ilkesi" üzerinde direniyorlar! Karavana atmak buna denir.*

*Demokratizmin ikinci koşulu için de, seçim ilkesi için de, durum daha uygun değildir. Siyasal özgürlüğün bulunduğu ülkelerde, seçim ilkesi tartışma götürmez. Alman Sosyaldemokrat Partisi tüzüğünün birinci maddesi şöyle der: "Parti programının ilkelerini kabul edenler ve partiyi gücü yettiği kadar destekleyenler parti üyesidir." Bir tiyatro sahnesi, seyircilerine ne kadar açıksa, siyasel arena da kamuoyuna o kadar açık olduğundan, herkes gazetelerden ve açık toplantılardan şu ya da bu kimsenin partinin ilkelerini kabul edip etmediğini, partiyi destekleyip desteklemediğini bilir. Belirli bir siyasal kişinin işe nasıl başladığını, nasıl bir evrimden geçtiğini, çetin bir anda nasıl davrandığını, ne gibi nitelikler taşıdığını herkes bilir; onun için bütün parti üyeleri bütün olguları biliyor olduklarından, bu kişiyi belirli bir parti fonksiyonuna seçerler ya da seçmezler. Bir parti üyesinin siyasal eylem alanındaki her hareketinin (sözcüğün kesin anlamıyla) genel denetimi, biyolojide "en uygunların kalımı" diye adlandırılan ve otomatik olarak işleyen siyasal bir mekanizmayı yaratır. Mutlak bir açıklığın, seçilme hakkının ve genel denetimin sonucu olan bir "doğal seçim" her siyasal kişinin, son tahlilde, "kendisi için en uygun yeri" bulmasını, gücüne ve yeteneklerine en uygun düşen işi yapmasını, hatalarının sonuçlarını anlamasını ve hatalarını kabul etme ve kaçınma yeteneğini herkesin önünde ortaya koymasını sağlar.*

*Çizdiğimiz bu tabloyu, bizim otokrasimizin çerçevesi içine yerleştirmeye çalışınız! Rusya'da, "parti programının ilkelerini kabul eden ve partiyi gücü yettiği kadar destekleyen" herkesin, gizli çalışan devrimcinin bütün eylemlerini denetlemesini akıl alır mı? İşin çıkarları gereği, devrimci, bu "herkes" dediklerimizin ondadokuzundan kimliğini saklamak zorunda iken, bu herkesin, devrimcilerden birini belli bir kademeye seçmesi mümkün müdür? Raboçeye Dyelo'nun ortaya attığı görkemli formüllerin gerçek anlamı üzerinde biraz düşününüz,*

*otokrasinin karanlığı ve jandarma egemenliği altında, seçimi yapanın jandarma olduğu şartlarda, parti örgütünde "geniş demokratizmin" yararsız ve zararlı bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını görürsünüz. Yararsız bir oyuncaktır, çünkü gerçekte, hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, geniş demokratizmi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamamıştır. Zararlı bir oyuncaktır, çünkü "geniş bir demokrasi ilkesini" uygulanması yolunda herhangi bir çaba, sadece, polisin büyük baskınlara girişmesini kolaylaştıracak bugün hüküm süren ilkelliği devam ettirecek ve pratik içinde çalışan militanların dikkatini, profesyonel devrimciler olmak için kendilerini eğitmeleri gibi ciddi ve ivedi bir görevden, "kağıt" üstünde ayrıntılı seçim sistemi kuralları hazırlamaya çekecektir. Bu "demokratizm oyunu" ancak etkin çalışmaya katılma fırsatını bulamayan kimselerin sık sık toplandığı yurtdışında, özellikle küçük gruplarda, yer yer gelişebilirdi.»*

*(Lenin, "Ne Yapmalı?", Cilt 5, Almanca, sayfa 495-497)*

Lenin, burada Çarlık Rusyası'nda komünist partisinin geniş demokrasi ilkesi temelinde mi, yoksa merkeziyetçilik ilkesi temelinde mi işlemesi gerektiği sorusunu tartışmakta ve "geniş demokrasi ilkesi" temelinde işlemesi gerektiğini savunanlara karşı, bunun Rusya şartlarında "olamazlığını" ortaya koymaktadır. İllegal olan hiçbir partide tam bir aleniyet ve tüm fonksiyonerlerin seçimle işbaşına gelmesi mümkün olmadığına göre, "geniş demokrasi ilkesi"nin savunulması anlamsızdır, "tehlikeli bir oyundur". Böyle bir talep Lenin'e göre, anın gerçek görevlerinden de saptıran bir taleptir aynı zamanda. Lenin'in Çarlık Rusyası için reddettiği "geniş demokrasi ilkesi" —yani tam bir aleniyet ve tüm fonksiyonerlerin seçimi— emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletaryanın bizzat iktidarda olmadığı tüm ülkeler için reddedilmek zorundadır.

Sorun "geniş demokrasi ilkesi"yle "merkeziyetçilik ilkesi"nin örgütlenme ilkesi olarak karşı karşıya konulup tartışıldığı zaman; iktidarda olmayan bir proletarya partisinin "geniş demokrasi ilkesi"ni uygulayamayacağı, onun alternatifi olarak konan "merkeziyetçilik ilkesi" temelinde örgütleneceği, örgütlenmek zorunda olduğu açıktır.

Sorun bu şekilde tartışıldığında, henüz bir yanda "demokrasi", öbür yanda "merkeziyetçilik" ilkesi; bu iki ilke karşı karşıya konularak tartışılmaktadır. Henüz bu iki ilkenin birleştirildiği "demokratik merkeziyetçilik" ilkesi ortada yoktur.

Ama "merkeziyetçilik ilkesi" denen ilke temelinde örgütlenildiğinde, sözkonusu örgüt içinde demokrasinin hiç olmadığı anlamına da gelmiyor bu. Bizzat merkeziyetçilik ilkesi temelinde örgütlendiği tespiti yapılan RSDİP içinde —henüz demokratik merkeziyetçilik örgütlenme ilkemizdir tespiti yapılmadığı dönemde de, yani kuruluştan 1906'ya kadar olan dönemde de— demokrasinin tartışma ve eleştiri özgürlüğü ve sınırlı olarak da seçim ve açıklık gibi unsurları uygulanıyordu.

Bu noktada, "SBKP/B Tarihi – Kısa Ders" te de partinin kuruluş dönemiyle ilgili olarak örgütlenme ilkesi üzerine tartışılan yerde, Lenin'in "Ne Yapmalı?"sında takındığı tavra benzer bir tavır takınılır.

Orada söylenenler şöyledir:

*«Parti, görevlerini gereğince yerine getirebilmek ve kitlelere sistemli bir şe-*

*kilde kılavuzluk edebilmek için, merkeziyetçilik ilkesine dayanarak örgütlenmeli, herkesi bağlayıcı bir tüzüğe, herkesi bağlayıcı bir parti disiplinine ve tüm için bağlayıcı bir yönetici organa sahip olmalıdır. Bu organ, Parti Kongresi, kongreler arasındaki zamanlarda da Parti Merkez Komitesi'dir. Partide azınlık çoğunluğa, tek tek örgütler merkeze, alt örgütler üst örgütlere itaat etmelidir. İşçi sınıfının partisi, bu şartları yerine getiremezse, gerçek bir parti olamaz ve işçi sınıfına kılavuzluk etme görevlerini gerçekleştiremez.*

*Hiç şüphe yok ki, çarlık istibdadı altında partinin illegal olarak varolduğu günlerde, parti örgütleri tabandan seçim ilkesi üzerine kurulamazdı ve bunun bir sonucu olarak da, parti kesinlikle gizli olmalıydı. Ama Lenin, partimizin hayatının bu geçici özelliğininin çarlığın kaldırılması sonrasında daha ilk günlerde ortadan kalkacağını, partinin açık ve legal bir hale geleceğini ve parti örgütlerinin demokratik seçim, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine dayanılarak kurulacağını düşünüyordu.*

*"Eskiden", diye yazıyordu Lenin, "Partimiz resmen örgütlenmiş bir bütün değildi, ayrı ayrı grupların toplamıydı; sadece ve bu yüzden, bu grupların arasında ideolojik etki ilişkilerinden başka bir ilişkinin kurulması imkansızdı. Şimdi ise, örgütlenmiş bir parti haline geldik, bu otoritenin kurulmasını, düşüncelerin otoritesinin gücün otoritesine dönüştürülmesini ve alt parti kuruluşlarının üst parti kuruluşlarına bağlılığını gerektirir".*

*Menşevikleri, parti otoritesi ve disiplinine itaat etmeyen örgütsel nihilizm ve aristokratik anarşizm ile suçlarken Lenin şöyle yazıyordu:*

*"Bu aristokratik anarşizm özellikle Rus nihilistlerine özgü bir şeydir. Rus nihilistine, parti örgütü muazzam bir "fabrika" olarak görünür; parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağlılığını o, "kölelik" olarak kabul eder… bir merkezin yönetimi altında yapılan işbölümü onda, insanların çarkın dişlilerine dönüştürülmesine karşı traji-komik bir feryat uyandırır (bu dönüştürülmenin en zalimce örneği olarak, yazı kurulu üyelerinin birer yazar haline getirilmesi kabul edilir); partinin örgüt tüzüğünden sözedilecek olunduğunda, alaycı bir gülümseyiş takınır ve tüzükten tamamıyla vazgeçilebileceği yolunda, "şekilcileri" hedef alan küçümseyici bir imada bulunur."»*

*(SBKP/B Tarihi-Kısa Ders, Almanca, sayfa 63-64; Türkçesi için bkz. Stalin Eserler cilt 15 s 66/67)*

"SBKP/B Tarihi-Kısa Ders"ten yaptığımız bu alıntıda da görüldüğü gibi, Rusya'da çarlık iktidarı altında partinin illegal olma zorunda olduğu, bu yüzden de "merkeziyetçilik" ilkesi temelinde inşa edildiği ortaya konuyor.

Demokrasi ilkesi, "tabandan seçim" ilkesi ve açıklık olarak yorumlanıyor.

Açıktır ki, "demokrasi" ilkesi, seçim ve tam açıklık olarak ele alındığında, illegal bir partinin merkeziyetçilik ilkesi temelinde kurulduğunu söylemek doğrudur. Ama demokrasinin diğer unsuru —parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışma, eleştiri özgürlüğü— demokratik merkeziyetçiliğin bir unsuru olarak ele alındığında; ilkenin demokratik merkeziyetçilik olduğunu söylemek doğrudur. Nitekim dünya komünist hareketi daha sonra, komünist partisinin işleyiş ilkesinin "demokratik merkeziyetçilik" olduğu tespitini Komintern I. Kongresinde yapmıştır.

Lenin-Stalin'in önderliğindeki Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin de "merkeziyetçilik" ilkesi temelinde kurulmuş olduğu tespiti yapılmasına rağmen; onun içinde parti programı çerçevesinde ve parti kuralları içinde, eylem birliğini bozmama şartıyla, en geniş eleştiri ve tartışma özgürlüğü vardı. Bu anlamda onun kuruluş ilkesinin de demokratik merkeziyetçilik olduğunu; demokrasinin özellikle seçim ve açıklık ilkelerinin illegalite şartlarında şartlara göre sınırlı olduğunu söyleyebiliriz.

Demokratik merkeziyetçiliğin merkeziyetçilik yanı herkesi bağlayan bir parti tüzüğünün varlığı; herkesi bağlayan parti disiplinin varlığı; herkesi bağlayan bir en üst organın (kongrenin) varlığı; iki kongre arasında onun yetkilerini kullanan, onun seçtiği bir merkezin varlığı; bütün parti organlarının merkez komitesinin kararlarına uyması; alt kademelerin üst kademelere; azınlığın çoğunluğa uymasını içerir.

Bu iki yanın şartlara göre ustaca kaynaştırılması her zaman komünistlerin önünde duran önemli bir görevdir.

Kasım 2010

***DİPNOTLAR:***

*(*) 1985'te partimizin ismi henüz TKP /ML (Bolşevik)'ti. Parti ismini daha sonra 5. Kongremizde alınan bir kararla Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan / Türkiye) olarak değiştirdik.*

*(**) 1983 yılında Batı Almanya'da 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiği konusunda bizimle, o dönemdeki kardeş örgütlerimiz GDS (Akıma Karşı), Westberliner Kommunist (Batı Berlinli Komünist) ve Avusturya MLP arasında görüş ayrılıkları çıktı. Biz üç ayrı yerde birlikte yapılacak yürüyüşlerin propoganda açısından en iyi olacağını, daha geniş bir kitlenin eylemlere seferber edileceğini savunurken, kerdeş örgütlerimiz Frankfurt kentinde yapılacak bir tek merkezi yürüyüşten yana tavır takındılar. Bu noktada çıkan tartışma ve yürüyen polemikte görüş ayrılıkları derinleşti ve kardeş örgütlerimiz bizim revizyonist bir çizgiyi savunduğumuzu ileri sürerek kardeşlik ilişkilerini kestiklerini açıkladılar. Biz bu tavrı sorumsuz, gayrı ciddi bir tavır olarak mahkum ettik.*




# stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)



# HAK, ÖZGÜRLÜKLER VE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

**KCK OPERASYONLARI DURDURULSUN,**
**TUTUKLULAR DERHAL SERBEST BIRAKILSIN!**
**ANADİL HAKTIR, ANADİLDE EĞİTİME ÖZGÜRLÜK!**
**KCK'LI TUTUKLULARA ANADİLDE SAVUNMA HAKKI!**

HEJMAR: 45 · EKİM / COTMEH 2010 · BİHA: 3 YTL

*Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi! Oku, dağıtımını yap!*

# BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE) PROGRAMINDAN

31. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrim, Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesinin tüm milliyetlerinden işçi sınıfının ve emekçilerinin Bolşevik Parti'nin önderliği altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Gerek Kuzey Kürdistan'da, Antakya (Arabistan) bölgesinde, gerekse TC'nin diğer alanlarında hakim olan aynı devlettir. Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) Bölgesinde ve TC'nin diğer alanlarında da devrimin baş düşmanı bu devlettir ve devrimin zaferi ancak bu devlet iktidarının yıkılması ile kazanılabilinir. Bu yüzden TC'nin değişik bölgelerindeki şartların değişikliğine ve bu değişik şartlara uygun değişik taktiklerin, örgütlenmelerin gerekliliğine rağmen, devrimi birleşik bir süreçtir.

